

Sygn. akt IV KK 178/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 21 sierpnia 2013 r.,

sprawy **A. K.**

oskarżonej z art. 212 § 1 k.k. i innych

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej

K. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 24 stycznia 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 31 sierpnia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża oskarżycielkę prywatną K. B.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 31 sierpnia 2012 r., A. K. uniewinniona została od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Powyższy wyrok zaskarżyła pełnomocnik oskarżycielki prywatnej K. B., która w apelacji zarzuciła:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku;

- obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść wyroku w postaci art. 7, 201, 424 § 1 pkt 1 k.p.k.

Autorka apelacji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 24 stycznia 2013 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł pełnomocnik oskarżycielki prywatnej, który zaskarżył orzeczenie w części dotyczącej uniewinnienia A. K., zarzucając rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie naruszenie następujących przepisów prawa procesowego:

- art. 7 k.p.k. polegające na:

- przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów, poprzez ocenę dowodu w postaci opinii biegłego grafologa C. H. bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, w szczególności poprzez uznanie jej za wiarygodną, jasną i pełną pomimo zgłoszenia przez oskarżycielkę prywatną szeregu uzasadnionych zarzutów odnoszących się do merytorycznej poprawności tejże opinii;
- włączeniu w poczet dowodów opinii biegłej sądowej E. B., która sporządzona została na potrzeby postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową, sygn. akt 2 Ds. [...], podczas gdy w niniejszym postępowaniu sądowym nie jest ona opinią w rozumieniu art. 193 k.p.k. i nie może stanowić dowodu w sprawie, nie została bowiem sporządzona na polecenie uprawnionego organu procesowego;
- art. 201 k.p.k. poprzez bezpodstawny brak powołania w sprawie innego biegłego z zakresu grafologii pomimo, że zachodziły do tego podstawy wymienione w niniejszym przepisie, wykazane przez oskarżycielkę prywatną w piśmie procesowym z dnia 25.08.2012r.;
- art. 170 k.p.k. polegające na bezpodstawnym oddaleniu wniosków dowodowych o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków A. W. i R. I.;
- art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nieustosunkowaniu się przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku do wszystkich zarzutów oskarżycielki prywatnej podniesionych przez nią w apelacji i pominięciu powodów, dla których Sąd

odwoławczy uznał je za niezasadne, w szczególności zarzutu dotyczącego włączenia w poczet dowodów opinii biegłej sądowej E. B.

Autorka kasacji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w części dotyczącej A. K. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Porównanie treści apelacji i kasacji wprost wykazuje pełną zbieżność argumentacji. O ile jednak w apelacji pełnomocnik oskarżycielki prywatnej podniosła zarzut naruszenia art. 438 § 2 k.p.k. i błędu w ustaleniach faktycznych, to w kasacji te same uchybienia przedstawiła w postaci zarzutów rażącego naruszenia art. 7, 201, 170 i art. 457 § 3 k.p.k. Zabieg ten ewidentnie świadczy o tym, że skarżąca postępowanie kasacyjne potraktowała jak postępowanie trzecioinstancyjne, ignorując fundamentalne dla tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia regulacje.

Wskazane w kasacji zarzuty naruszenia prawa procesowego bez reszty adresowane są do Sądu pierwszej instancji. To przecież ten Sąd dokonał określonej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, w wyniku której ustalił stan faktyczny. Sąd odwoławczy jedynie, przez pryzmat zarzutów apelacyjnych, kontrolował prawidłowość oceny dowodów dokonanej przez Sąd a quo, ale sam jej nie dokonywał. Co najwyżej zatem, Sądowi *ad quem* można by stawiać zarzuty niewłaściwej kontroli apelacyjnej, ale nie wprost naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów.

Co do zasady, w postępowaniu kasacyjnym niezwykle trudno wykazać naruszenie art. 7 k.p.k. Dopiero wykazanie, że w sposobie dojścia do oceny o wiarygodności dowodów Sąd nie wziął pod uwagę istotnych okoliczności czy przedstawił je w sposób sprzeczny z ich treścią, dawałoby podstawy do kasacyjnego formułowania takiego zarzutu. Wszystkie okoliczności podnoszone w kasacji (poprzednio w apelacji) pełnomocnika były wzięte pod uwagę przez Sądy obu instancji, rozważone i ocenione.

I tak odnosząc się do zarzutu błędnej oceny opinii biegłego grafologa w pełni podzielić należy stanowisko jakie zawarł Sąd odwoławczy na stronie 3

uzasadnienia. Przecież wiadomym jest, że dowód z opinii biegłego ocenia wyłącznie organ procesowy. Jeżeli opinia biegłego jest pełna dla Sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka nie jest przekonywująca dla stron, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii.

W przedmiotowej sprawie Sądy dokonując oceny dowodów zrobili to z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a więc w sposób swobodny, nakazany przez ustawę oceniły cały materiał zgromadzony w sprawie. Uwzględniając powyższe nie sposób w niniejszej sprawie mówić o jakimkolwiek uchybieniu Sądów dotyczącym naruszenia m.in. art. 201 k.p.k. ,polegającym na niepowołaniu innego biegłego. Nie sposób pominąć faktu, iż biegły zapoznał się z całością materiału zgromadzonego w aktach sprawy i dokonał niezbędnej analizy tego materiału.

Także zarzut jakoby Sądy bezpodstawnie oddaliły wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków W. i I. jest bezpodstawny. Wystarczy w tym miejscu odwołać się do strony 4 uzasadnienia Sądu Okręgowego.

Cała argumentacja skargi kasacyjnej opiera się więc na prezentacji własnych ocen zgromadzonych dowodów. Tymczasem skarżąca nie zauważa, że te kwestie były przedmiotem szczegółowych rozważań Sądu Rejonowego, które zaakceptował Sąd Okręgowy. Poza przedstawieniem swojego stanowiska co do nietrafności ocen dokonanych przez Sądy obu instancji, na żadne naruszenia prawa skarżąca nie wskazała.

Konkludując, Sąd Okręgowy rozpoznał, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k., podał dlaczego uznał zarzuty podniesione w apelacji za niezasadne i w tym zakresie zainteresowaną stronę należy odesłać do skrupulatniejszej lektury uzasadnienia, bowiem bezzasadne jest jego ponowne powtarzanie. Uzasadnienie Sądu odwoławczego, stosownie do przywołanego przepisu, wyjaśnia czym kierował się Sąd wydając zaskarżony wyrok.

Podsumowując, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.